

РЕШЕНИЕ

№ 6217

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4243** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 Кодекса на труда /КТ/.
Образувано е по жалба на [фирма], срещу Акт за спиране от 18.03.2020г., издаден от главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“-П..
В жалбата се твърди, че оспореният акт е нищожен като постановен от орган, без съответната компетентност. Претендират се разноски.
Ответникът - главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“-П., оспорва жалбата имоли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.
Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призован, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прие следното от фактическа страна:

На 18.03.2020г. е извършена проверка на обект, находящ се в [населено място], стопанисван от дружеството, където се осъществява дейност, свързана с излезли от употреба тонер касети. В хода на проверката е установено, че в обекта се намира мотокар „R. C.“, който е неизправна звукова и светлинна сигнализация. Установено е също, че капака на задните светлини от лявата страна липсва и няма крушки. Освен това проверяващите констатирани, че мотокара се управлява от неправомерно лице.

Въз основа на горното е издаден оспорвания в настоящето производство акт, с който е

спряно използването на мотокара до отстраняване на несъответствието.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните прави изводи :

Обжалваният административен акт е издаден от орган с материална и териториална компетентност и такава по степен, предвид разпоредбите на чл. 404, ал. 1 от КТ и чл. 21, ал. 1, ал. 2 и ал. 4, т. 1 от Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда". Съгласно посочените разпоредби, Инспекцията по труда, като контролен орган, има компетентност да реагира при непосредствено констатирани нарушения на трудовото законодателство и да вземе незабавно мерки за отстраняването им, в това число и да налагат предвидените в т. 1 – 11 на чл. 404, ал. 1 от КТ принудителни административни мерки. Съгласно чл. 21, ал. 1 и ал. 4, т. 1 от Устройствения правилник, инспекторът от инспекция по труда е контролен орган и има правомощия, установени в КТ за това, като при установяване нарушение на законодателството може да дава задължителни предписания за отстраняването им. Оспорените в настоящото производство предписания са дадени от главен инспектор при ДИТ – П., т.е. от длъжностно лице, което по силата на посочените по-горе разпоредби изпълнява функции на контролен орган и упражнява правомощията по чл. 404, ал. 1 от КТ.

Въпреки че в оспорването не са наведени други доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Актът, обективиращ дадените предписания, е издаден в писмена форма като съдържа както фактически, така и правни основания за издаването му.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са пречили правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Правилно е приложен материалния закон. В разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ е предвидено, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, изброени в т. т. 1 - 9, като в т. 1 (посочена като правно основание за издаване на оспорените пред съда задължителни предписания) е предвидено издаването на задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Посочените принудителни административни мерки, както и останалите, регламентирани в чл.

404, ал. 1, т. т. 2 - 9 КТ имплицитно съдържат в себе си изискването за съществуващо правоотношение по престоиране на работната сила.

Същият извод се налага и от разписаните в чл. 402 КТ права на контролните органи, които в рамките на своята компетентност могат да посещават по всяко време министерствата, другите ведомства, предприятията и местата, където се извършва работа, помещенията, ползвани от работниците и служителите, както и да изискват от лицата, които се намират на територията им, да се представят с документ за самоличност; да изискват от работодателя, съответно от органа по назначаването, обяснения, сведения и представяне на всички необходими документи, книжа и заверени копия от тях във връзка с упражняването на контрола; да се осведомяват пряко от работниците и служителите по всички въпроси във връзка с упражняването на контрола, както и да изискват от тях да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата дейност, съответно на дейността по изпълнение на държавната служба, включително и данни за заплащането на труда; да вземат проби, мостри и други подобни материали за лабораторни изследвания и анализи, да използват технически средства и апаратура и да правят измервания на фактори на работната среда във връзка с упражняването на контрола върху осъществяваната трудова дейност; да установяват причините и обстоятелствата, при които са настъпили трудови злополуки.

Видно от събраните и приети по делото писмени доказателства безспорно се установи, че заварения на обекта мотокар е бил с неизправности като по този начин се създава опасност за живота и здравето на трудещите се и предполага настъпването на трудови злополуки. Поради това и административният орган е приел, че са налице предпоставките на чл.173 от НАРЕДБА № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Не се допуска експлоатация на работно оборудване с липсващи или неизправни системи за контрол, защита, сигнализация и автоматизация, свързани с безопасността на труда.

Актът е издаден и съответствие с целта на закона, а именно предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях

Предвид горното, настоящият състав приема, че издадения акт е законосъобразно издаден при липса на основанията, регламентирани с разпоредбата на чл.146 от АПК, поради което оспорването се явява неоснователно и като такава следва се отхвърли.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „ [фирма], срещу Акт за спиране от 18.03.2020г., издаден от главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“-П..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ:

